

Johann Bacmeister

**Programma Quo Ad Exequias Funebres, Quas Viro ... Dn. Joanni Eibe Lürsen/
Civi ac Aromatorio huius Urbis Primario ... Marito ac Patri dilectissimo, Vidua &
Liberi Moestissimi paratas cupiunt, Omnes omnium Ordinum Cives Academici
invitantur : [P.P. Rostochii sub Sigillo Rectoratus, XXVIII. Iulii, Anno cl Ic LXXI.]**

Rostochii: Kilius, [1671]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770348599>

Druck Freier Zugang

Bacmeister, J.,
in
J. EibeLürs.

Rost. 1671.

13.

PROGRAMMA,

Quo
Ad Exequias Funebres,

Quas
VIRO Spectatissimo & Integerrimo

DN. JOANNI

Libe Lürsen/

Civi ac Aromatorio hujus Urbis

Primario, Collegiiq; Institorum Seniori,

Marito ac Patri dilectissimo,

Qua & Liberi inæstusissimi paratas cupiunt,

Omnes annuum Ordinum CIVES ACADEMICI invitantur,

Propositum.

RECTORE

ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS

JOANNE BAC-
MEISTERO, D.

Med. & sup. Math. Prof. P.

ROSTOCHII, Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogr.

Mñium humanarum cupiditatum,
 nullum, meo equidem iudicio, certio
 ac præstantius remedium est, quam
 jugis & perennis incertitudinis ac fu-
 gacitatis Vitæ humanæ & omnium
 rerum mundanarum ac sublunari-
 um meditatio & consideratio. Cui
 meditationi si ita *Mortales*, uti par
 erat, sese impenderent, & accuratius
 Vitæ ac fortis rerum mortalium ra-
 tionem & calculum subducerent: non ita tumultuaretur in
 Mundo *Humanum genus*: non alius ambitionis vento se infla-
 ret; non alius opum mundanarum terrâ sese obrueret, neque
 terræ glebam, in quam & ipsi post pauculos annos corporibus
 suis transmutabuntur, ferro ac flammis inter se dividerent,
 non de superbix pugillo, de panis buccellâ, aut si quid minus,
 hic inter se decertarent *Homines*, neque bella gererent etiam
 civilia. Aspice omnes, considera singulos, non illos solum,
 quos vitæ humanæ opulentia ac luxuria molles ac delicatos
 haber, verum illos etiam, qui miseram & ærumnabilem vitam
 vix aquâ, pane ac sale tolerant: elapsis non dicam centum sed
 vel quinquaginta, sexaginta aut paulo amplius annis, verè de-
 mum in omnes competit illud, quod Græci, quamvis paulo
 alio sensu, dicebant: Πάντα μία κόρη h. e. *Omnia unus Pulvis*.
 Nimirum sola *Mors* ostendit, ingentes & vastos illos homines,
 quorum adhuc viventium ambitioni ac cupiditati vix totius
 Mundiopes & honores sufficere videbantur, paulò post per
 Mortem

Mortem in pulverem & cinerem resolutos, vix pugillam implere. Sic est, omnis dies, omnis hora, omne momentum temporis, quam nihil simus, ostendit nobis, nihilque in Terris inter Mortales esse stabile, firmum ac diuturnum. Cujus rei quotidiana documenta & exempla alii ab aliis capimus, alii aliis vicissim damus, ut discamus Mundum ac Mundana omnia contemnere, & ad illum solum contendere, qui semper manet, cujus anni non mutantur, & qui se diligentibus alias habitationes, alias mansiones præparavit, quarum perpetui possessores erunt, à quibus nunquam potentioris vicini improbitate deturbabuntur. Equum autem est, ut ad hæc habitationes tendentes, eandem cum Magistro & Duce nostro semitam calcemus, & ut ille per passionem & mortem in gloriam suam ingressus est, ita & nos per miseriarum & calamitatum humanarum senticeta & invia tesqua, perque mortis callem, quem ipse nobis complanatum reddidit, ad beatitudinis sempiternæ portum & gloriam cœlestem transeamus. Ita namque promissit fidelissimus sponsor, cujus vocem inviolatam immutabilemque servabit æternitas, ubi ipse esset, suos quoq; fore, & se triumphatâ morte, victisq; hostibus ad paternum regnum occupandû ascendere, ut nos istuc quoq; transferret, & penates nobis præpararet nunquam evertendos. Ad hanc Patriam, ad hos æternitatis dies, in hanc vitalem, beatam, securam, tranquillam, pulchram, mundam, castam, sanctam, mortis ignaram, tristitiæ nesciam, totius elegantia & dignitatis plenissimam Vitam, ad quam Vitæ hujus misera, caduca, incerta, laboriosa, immunda, malorum domina, regina superborum, quæque non vita sed mors dicenda est, exitus viam sternit & fores referat, & ad quam omnes, qui per fidem in filios DEI adoptati sumus, nos perventuros confidimus, properavit & ad ejus beatitudinis exordium ascendit Vir Spectatissimus atque Integerrimus Dn. JOHANN EibeGursen / Civis ac Aromatarius
apud

apud nos Primarius, cujus Animæ ascensum ad coelicam
felicitem, Corporis descensum ad terræ Viscera, hodie me-
moramus: qui effracto corporis ergastulo, DEO & sibi reddi-
tus & in libertatem vindicatus, æternarum delictarum compos-
fieri cœpit, percipiens jam

Gaudia qualia quantaq; hoc in Orbe,

Non Oculi globulus serenioris,

Non sinus auriculæ capaxioris,

Non animæ bonitas sagaxioris,

Hausit & imbibit, aut recepit unquam.

Ut autem Generis ejus explicandi primordia ab ipsis Natalibus
ducamus, compèrimus ipsum in Archiepiscopatus olim nunc
Ducatus Bremensis tractu ad litus Maris Germanici & Visurgis
ostia pertingente, vulgo *das Land zu Wirsten* dicto, Anno M.
DC. X. honestis & vitæ probatissimæ Parentibus in lucem edi-
tum esse, Patre Viro modesto ac probò *Elbe Eibe Kürsen* / Matre
verò Fœminâ castissimâ *Teta Krusen* / qui in Prædiolo suo libe-
ro, uti istius loci fert consuetudo, in statione sua honestissimâ in-
nocentem transegerunt vitam, Filiumq; huncce suum, postquã
per sacrum fontem Ecclesiæ Christi insertus esset, ab ineunte æ-
tate piè ac modestè educarunt. Cumq; jam Parentibus suis cha-
rissimis in ipsa adolescentiâ orbatus esset, Frater ipsius natu ma-
ximus ad opulentissimum illud Germaniæ Emporium Hambur-
gum ipsum ablegavit, ibidemque Confectarii alicujus fidei ac
industriæ concredidit, apud quem cum, præterlapso, ab accessu
ipsius, jam triennio, ob familiæ in Hollandiam translocationē nō
diutius subsistere posset, hanc nostram Civitatem felici satis o-
mine Anno M. DC. XXXI. ingressus est: operamque suam Viro
Prudentissimo ac Spectatissimo Dn. DAVID Buecken / Civi &
Aromatario hujus loci quondam primario, per integrum no-
vennium non locavit tantum, sed etiam probavit: nihil quic-
quam prætermittens eorum, quæ fidum & solertem Institoris
mini-

ministrum in mercibus tam comparandis quam conservandis & distrahendis facere æquum est. Hinc quoque factum, quod & Domino suo adhuc superstiti semper charus extiterit, & defuncto illo Vidua ac Liberi, memores ministeriorum per tot annos summâ cum fide præstitorum, cum totum Mariti ac Parentis Aromatopoliū cum omnibus mercibus hinc inde comportatis, tum ipsam etiam Domū egregiè constructâ lubentî animo huic nostro concesserint. Hæc omnia cum singulari Dei providentiâ obtinuisse, & Collegio Institutorum Rostochiensium se legitimè adoptasset, jamq; annū ætatis trigessimū primum ageret, pertasus Vitæ coelibis, rerum ac fortunarum suarum sedem in hac Urbe collocare, & animum ad rem Uxoriā, suadentibus amicis, adicere decrevit, memor Hesiodi moniti, ne scilicet aliquis ante fociam lecti deligat, quam agro, domo, aratro adeoque necessariis ad Oconimiā rectè administrandam instructus esset, quod tamen moderni nostri juvenes vix attendunt. Anno itaque M.DC.XLI. Mense Febuario Matrimonio sibi junxit Virginem pudicissimam ELISABETAM, Viri Integerrimi PETRI HÖPNERI / Civis quondam & Coriariorum Rostochiensium. Senioris filiam charissimam. Fuit inter hos Matrimonio copulatos Annos XXX, Menses IV. & septimanas tres & concors & tranquillum conjugium; quodque Titus Pomponius Atticus apud Cornelium Nepotem de se olim gloriatus est, nunquam cum conjuge in gratiam se rediisse, quia scilicet nunquam inter eos offensæ quidquid intercesserat: Idem hi maritati de se prædicare potuerunt, quibus idem fuit velle, idem nolle. Romæ olim Vir & Uxor dissidentes in Templum Deæ *Viri place* concedere, & ibidem æquis animis in gratiam redire solebant. Non id in hoc Conjugio, in quo animi conviventium amicè conspirarunt, necesse fuit. Nec solum jucundum, sed & fœcundum habuerunt conjugium. Quippe quinque Filiorum & quatuor Filiarum Parentes redditi sunt; ex quibus
JOAN-

JOANNES, PETRUS. I. JACOBUS & HENRICUS cum Filia
 natu minima **ELISABETA**, partim in tenellulâ, partim in ipso
 ætatis flore ad plures & meliores abiire: Supervivunt per **DEI**
 gratiam adhuc ex Filiis unicus & quidem **PETRUS II.** qui
 sub initium Veris hujus anni à Dn. Parente suo charissimo nunc
 cheu! desideratissimo ad universi Regni Suecici Caput, Regumq;
 sedem & Emporium celeberrimum **STOCKHOLMIAM**, mer-
 caturam tum addiscendi, tum exercendi gratia, ablegatus atq;
 missus est, quem ut familiæ bono & matris solatio longè inco-
 lumen servet, ex animi sententia **DEUM** precamur. Ex Filiabus
 verò tres **Ilsebe Margretha/ANNA & TETA**, quorum natu
 maxima Anno M, DC. LX. die XXII, Febr. Viro Spectatissimo ac
 Integerrimo **DN. HENRICO Beyen/ Civi & Institori** apud nos
 haud postremo, non solum elocata fuit, sed & eousq; Progeniem
 dilatavit, ut nepotem unum & quinque neptes ex ea numera-
 re *pandæctis* noster vivus potuerit, quæ etiamnum omnes su-
 persunt & cum Parentibus dilectissimis, Avia, Avunculo atque
 Materteris Virginibus lectissimis Avi, Mariti, Patris, & Soceri o-
 bitum acerbe lugent, quos omnes ut diu salvos ac superstites
 conservet Viduarum ac Orphanorum pater atq; defensor. Per
 totū Vitæ curriculum Pietatis & integritatis amans Verbū **DEI**
 singulari cum attentione & piâ devotione, adjuncto frequenti
 sacræ Coenæ usu, audit & legit; in Vocationis suæ muniis sedu-
 lus fuit & assiduus; in communi vitâ & conversatione Politicâ
 integritatē, liberalitatē, candoremq; suum omnib; cordatis & e-
 genis probavit, unde & singularem **DEI** benedictionem sensit, ut
 Civis laudatissimus, Aromatarius locuples, Centumvir Urbis
 hujus eximius, Quæstor ærarii publici fidelissimus, ædis S. S. Sa-
 cræ & ejusdē Xenodochii s. Prochorophei præfectus probatissi-
 mus apud nos audierit, nec non ita pridem Collegii Institutorum
 Senior ab Amplissimo hujus Urbis Senatu declaratus sit. Nec
 tamen fortunæ insolentia intumuit, sed potius ejusdem fragili-
 tatem

tatem & mutabilitatem prudenter dispexit. Erga pauperes quam liberalis semper fuerit, vel tota Civitatis novit. Atq; ita ille Personam suam in hujus Mundi scenâ egit. Quare quoq; optandū fuisset, ut ipsi vitæ ac Valetudinis usura contigisset diutior firmiorq;: Utinā Morbus, qui ipsum ante trimestre ferè spatiū invasit, vel curam aliqualem admittere, vel totalem ablationē voluisset! Quamvis enim nihil eorū, quæ ad abigendum morbum, valetudinemque pristinam restituendam facere possent, ab eo statim tempore, quo accersitus ipse sum, fuerit intermissum; Pleuritis etiā illa notha, quâ cum per aliquot septimanas, citra tamen mortis apparens periculū, conflictatus, subinde remitteret: Tamen varia Symptomata, utpote Anorexia, tussis, Vigilæ, dolores hypochondriorum indies usque adeo invaluerunt, ut malum hocce in Peripneumoniam notham degeneraret, quæ comitem habebat Febrim continuam cum leni delirio conjunctā, respirationisq; difficultate intolerabili. Hinc quoq; factum, quod, prostratis penitus viribus XXIII. hujus Mensis die circa horam primam pomeridianam præsentē ipsius Confessionario, Viro Admodum Reverendo, Amplissimo ac Excellentissimo DN. HENRICO MULLERO, S. S. Theol. D. & Prof. famigeratissimo, ac Pastore ad D. Mariæ gravissimo, Collega ac Amico nostro conjunctissimo, interpias amicorum Virorum pariter & Matronarum adstantium consolationes piè & placidè animam creatori suo ovans reddiderit, cum Annos LXI. complevisset. Quid nos? dolebimus Optimi hujus Viri vicem & omnium nostrum communem? an illi potius gratulabimur, nos vero discessu ejus consolabimur, & ad similem instruemus? Habebat ille quidem abundè, quod ad vitam copiosè ac splendidè degendam requiritur; Verum tamen in illis non sunt omnia: & quanto satius fuit ea relinquere magno animo, quam curioso possidere, & variis modis insidiarum ac periculorum ubique obviatorum torqueri? Quin potius navarchum

chum ille, & rectè, imitatus est, qui, ut in tempestate tantò securius nàvigeet,
 ac facilius in portum perveniat, mercium jacturam facere mavult, quam
 in Mari magno periculose jactari: Sic ille, ut ab istis animam onerantibus
 rebus liberaret, largitus est aliis, quicquid ab ingressu vitæ coelestis eum re-
 morari posset, & aliis tollendum reliquit, se liberum ab onere & expeditum
 in hoc itinere esse voluit, atque ita in extremo vitæ actu fecit, quod in prio-
 ribus meditatus fuerat, memoriam sui nobis omnibus relinquens. Mallent
 quidem quibus hæc relicta sunt, omnibus carere, & Vidua Marito, Liberi
 Parente, Gener Socero, Nepos Neptesque Avo, Fratres Fratre, Affines Affi-
 ne supersitite ac valente frui ac gaudere: Sed quid facient? DEUS est qui pro-
 videntia sua nos volentes ducit, nolentes trahit: qui pro suâ immensâ sapi-
 entia quid nobis conducatur, optime dispicit, pro amore dispecta & prepara-
 ta accommodat, & cum tempus est, ex turbido in tranquillum, ex periculo
 in tutum, ex tempestate in portum, ut Brachmanes Philosophantur, in vi-
 ram deducit. Nostrum erit, omnibus, ad quos ex hoc casu dolor ac tristitia
 pervenit, ex animo precari, ut Spiritum fortitudinis, patientiæ, consolatio-
 nis iis largiatur, lacrimas abstergat, lætitiā reddat, constantiam conciliet,
 qua generose hanc adversantis fortunæ plagam excipere, dolorem,
 ex eâ conceptum concoquere & Christianâ fide dignam animi præsentiam
 præ se ferre possint. Nostram itidè erit, cum Corpus exanimè Terræ omnium
 mortalium matri, communi omnium portui hodiè reddendum sit, condole-
 rentiam nostram præcipuo quodam gratitudinis officio declarare, & exequi-
 ale sacrum lubentes exsolvere. In quo pio affectu cum Academiæ nostræ Ci-
 ves omnes mecum conspirare confidam, ideo eosdem rogo moneoque, ut
 quod sibi post mortem dependi expetunt, id proximo prius præstent, & ad
 cohonestationem funereæ deductionis hodiè horâ Primâ in Templo Ma-
 riano frequentes compareant, caducitatis memoriam recolant, seque
 ad beatam ex hac Metrocomia in æviterna metoecia
 migrationem præparent:

P. P. Rostochii sub Sigillo Rectoratus, die XXVIII. Julii,
 Anno dñi MDC LXXI.

Conventus fiet in Templo, D. Mariæ sacro horâ primâ.

GK

eatem & mutabilitatem prudenter dispexit.
 quam liberalis semper fuerit, vel tota Civitatis
 ille Personam suam in hujus Mundi scenâ egit.
 ptandū fuisset, ut ipsi vitæ ac Valetudinis usura
 rior firmiorq; Utinā Morbus, qui ipsum ante tri
 tium invasit, vel curam aliqualem admittere, v
 tionē voluisset! Quamvis enim nihil eorū, qua
 morbum, valetudinemque pristinam restituen
 sent, ab eo statim tempore, quo accersitus ipse
 terminum; Pleuritis etiam illa notha, quâ cum
 primanas, citra tamen mortis apparens periculi
 subinde remitteret: Tamen varia Symptomata
 xia, tussis, Vigiliæ, dolores hypochondriorum
 adeo invaluerunt, ut malum hocce in Perip
 tham degeneraret, quæ comitem habebat Feb
 cum leni delirio conjunctâ, respirationisq; diffi
 rabili. Hinc quoq; factum, quod, prostratis penit
 hujus Mensis die circa horam primam pomerid
 ipsius Confessionario, Viro Admodum Reveren
 ac Excellentissimo DN. HENRICO MULLERO
 & Prof. famigeratissimo, ac Pastore ad D. Ma
 Collega ac Amico nostro conjunctissimo, int
 rum Virorum pariter & Matronarum adstanti
 nes piè & placidè animam creatori suo ovans
 Annos LXI. complevisset. Quid nos? dolebit
 jus Viri vicem & omnium nostrum commune
 gratulabimur, nos vero discessu ejus consolab
 lem instruemus? Habebat ille quidem abundè,
 copiosè ac splendidè degendam requiritur; V
 illis non sunt omnia: & quanto satius fuit ea re
 animo, quam curioso possidere, & variis mod
 periculorum ubique obviatorum torqueri? Qui

